

Arrest

nr. 320 085 van 15 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 27 januari 2023 en verzoekt op 30 januari 2023 om internationale bescherming. Op 28 juni 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadzjiek en sjiitische moslim afkomstig uit Sabzak (Kolangar, district Pol-e-Alam, provincie Logar). In 1396 (stemt in de Gregoriaanse kalender overeen met 2017/2018)

begon uw vader voor de lokale politie te werken omdat jullie sjiitisch en sayyed waren en jullie mensen geveiseerd en gedood werden door de taliban en Pasitoenen. Toen uw vader ongeveer een jaar werkzaam was bij de lokale politie stuurden onbekenden, hoogstwaarschijnlijk talibanleden, drie brieven naar uw huis waarin stond dat uw vader met zijn werk moest stoppen en dat ze hem zouden doden als hij dat niet zou doen. Uw vader sprak over die brieven met zijn commandant Bari Aley maar die stelde uw vader gerust dat er hem niets zou overkomen. In 1398 (= 2019/2020) werd u door uw familie naar de stad Pol-e-Alam gestuurd om er een beroep te kunnen leren, vooral omdat uw dorp heel onveilig was geworden. U werkte gedurende ongeveer 2,5 jaar als kleermaker in de stad. Sinds u hiermee stopte, ging u naar de controlepost van uw vader om hem eten of andere zaken die hij nodig had te brengen. Uw vader vluchtte tijdens de machtsovername door de taliban weg naar Iran, maar bracht jullie hier niet meteen van op de hoogte. Een week later kwamen de taliban naar uw huis en doorzochten uw huis. Tijdens die huiszoeking namen ze spullen en documenten van uw vader mee. Omdat ze uw vader niet vonden, namen ze u in zijn plaats mee naar het politiehooftkwartier zodat ze uw vader naar hen konden lokken. U werd ongeveer twee nachten vastgehouden. Op de derde dag stuurde uw moeder de dorpsouderen, die ervoor garant stonden dat uw vader zich bij de taliban zou aanmelden. Indien hij dit niet zou doen, beloofden ze aan de taliban dat ze u terug tot bij hen zouden brengen. Korte tijd later, zo'n anderhalve week na de machtsovername, kwamen de taliban een tweede keer naar uw huis. 10 à 13 dagen later kwamen ze een derde keer. Tijdens die twee laatste bezoeken verstopte uw moeder u in de kleioven waar brood werd gebakken. Ze zei aan de taliban dat u er niet was omdat u geschrokken was en naar het huis van uw paternale tante in Kaboel gegaan was. De taliban besloten jullie nog wat respijt te geven. Ongeveer een maand na de machtsovername vernamen jullie dat uw vader naar Iran vertrokken was. Samen met de rest van uw familie vertrok u ongeveer twee maanden na de machtsovername uit Afghanistan. Een paar dagen later kwamen de taliban opnieuw naar jullie huis. Doordat jullie niet aanwezig waren, moesten de dorpsouderen jullie velden aan hen overdragen. Jullie reisden via Pakistan, Iran, waar uw vader en de rest van uw familie zich ten tijde van uw persoonlijk onderhoud nog steeds bevonden, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, waar u op 6 december 2022 om internationale bescherming verzocht, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 30 januari 2023 om internationale bescherming verzocht. Bij terugkeer vreest u door de taliban gedood te worden, omdat u sjiit bent en omdat uw vader bij de lokale politie heeft gewerkt. Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u uw taskara en vier foto's van uw vader genomen tijdens zijn werk neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde dat u een vrees voor vervolging diende te koesteren omwille van het werk van uw vader bij de lokale politie en omwille van uw religie.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door uw verklaringen over uw leeftijd. U verklaarde bij aankomst in België dat u op 17 maart 2006 geboren bent en beweerde dus 16 jaar oud te zijn (fiche NBMV, p. 1). Uit een leeftijdstest bleek echter dat u op 3 februari 2023 20,45 jaar was met een standaarddeviatie van 1,43 jaar (zie beslissing van de Dienst Voogdij, d.d. 10 februari 2023). Op het Commissariaat-generaal bleef u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud d.d. 9 februari 2024 desondanks volhouden dat uw correcte leeftijd nog altijd 16 jaar is (CGVS, p. 4).

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een week na de machtsovername in plaats van uw vader die politieagent was werd meegenomen door de taliban.

Zo heeft u in eerste instantie de manier waarop u naar Iran gereisd bent niet aangetoond. Bij uw aankomst in België zei u dat het uw vader was die uw reis had georganiseerd en dat u samen met uw kerngezin Afghanistan had verlaten (fiche NBMV, p. 3). Tijdens uw latere gesprekken beweerde u evenwel dat uw vader eerst was vertrokken en daarna pas u en uw overige familieleden (verklaring DVZ, vraag 42; CGVS, p. 4). Deze opeenvolgende verklaringen missen coherentie. Bovendien overtuigt het heel moeilijk dat uw vader, die vlakbij jullie dorp bij de lokale politie werkte en die voor de machtsovername door de taliban maandelijks verschillende keren naar jullie op bezoek kwam, ten tijde van de machtsovername zomaar naar het

buitenland zou zijn gevlucht zonder jullie van zijn vertrek uit Afghanistan op de hoogte te brengen: jullie hadden geen informatie over uw vader – jullie wisten niet of hij al dan niet leefde – en kwamen zijn vlucht uit Afghanistan pas een maand na zijn vertrek, en dan nog onrechtstreeks – het was de echtgenote van uw vaders commandant die jullie op de hoogte bracht –, te weten. Dat uw vader, gelet op de door u geschetste gevaarlijke veiligheidssituatie in uw dorp waardoor uw vader zelfs enige tijd voor de machtsovername ten aanzien van u een beschermingsmaatregel had getroffen – hij wilde dat u in de stad een beroep zou leren – en gelet op uw beweringen dat jullie sowieso omwille van jullie religieuze overtuigingen werden gevisieerd (CGVS, p. 6, p. 9, p. 12, p. 16-17, p. 19), op deze manier zou handelen, zonder, en dit in tegenstelling tot vroeger waar hij ten aanzien van u wel een beschermingsmaatregel had getroffen, klaarblijkelijk ook maar enige beschermingsmaatregel te treffen ten aanzien van zijn familie die hij zelfs volledig in het ongewisse over zijn lot achterliet, houdt totaal geen steek. Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat jullie zonder uw vader naar Iran hebben gereisd, waardoor uw bewering dat het voor de taliban nodig zou geweest zijn om u in de plaats van uw vader te arresteren ook niet werd aangetoond.

Dat de beweerde arrestatie overtuigingskracht mist, blijkt ook uit de bevreemdende manier van werken van de taliban. U werd twee nachten en drie dagen vastgehouden op het politiekantoor door de taliban, die u in de plaats van uw vader thuis waren komen oppakken: ze wilden op die manier uw vader lokken. Nochtans hadden jullie toen al gezegd dat jullie niet wisten waar uw vader was en geen contact met hem hadden. Gelet op uw rol als lokaas waarbij de taliban niet geloofden dat jullie niet wisten waar uw vader was en waarbij u door hen niet vertrouwd werd, komt het echter wel heel onaannemelijk over dat de taliban u nauwelijks twee nachten later al lieten gaan nadat de dorpsouderen, die ze wel vertrouwden maar die ook niet konden weten waar uw vader zich bevond, aangezien uw moeder hen de waarheid had verteld, ervoor garant wilden staan dat, indien uw vader zich niet zou melden, ze u naar de taliban zouden brengen (CGVS, p. 12, p. 18-21). Dat ze u ondanks hun gebrek aan vertrouwen in u gewoon lieten gaan zonder dat ze ook maar enigszins wisten waar uw vader, die ze klaarblijkelijk absoluut wilden arresteren, zich bevond – de situatie was dus tijdens uw detentie niet veranderd –, enkel en alleen omdat de dorpsoudsten, die ook niet wisten waar uw vader was, mondeling garant voor u stonden, doet de wenkbrauwen fronsen. Nog eigenaardiger is dat, eens gebleken was dat u het hazenpad had gekozen, de dorpsouderen, die dus voor u garant stonden, klaarblijkelijk niet voor uw vlucht werden gesanctioneerd, waardoor er ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij het door u beweerde garantiemechanisme. U verklaarde weliswaar dat ze voor uw vertrek verantwoordelijk werden gehouden, waarop de dorpsouderen jullie grond een paar dagen na jullie vertrek aan de taliban overdroegen (CGVS, p. 21), maar het overdragen van jullie grond kan uiteraard bezwaarlijk als een sanctie in hoofde van uw garanten worden beschouwd. Overigens wist u niet eens hoe uw vader, via wie u het nieuws over de inbeslagname van jullie gronden vernomen had, dit had vernomen (CGVS, p. 22).

Ook uw houding na uw beweerde vrijlating doet verbazen. U verbleef immers nog ongeveer twee maanden thuis wonen zonder serieuze voorzorgsmaatregelen te nemen hoewel uw vader, die op dat moment al vertrokken was uit Afghanistan, zich niet gepresenteerd had aan de taliban, wat nochtans de voorwaarde was voor uw vrijlating. De enige maatregel die jullie namen gedurende de twee maanden dat jullie nog in Afghanistan bleven was dat uw moeder jullie nooit naar buiten liet gaan (CGVS, p. 21). Dat kan hoegenaamd niet als een ernstige maatregel beschouwd worden aangezien de taliban duidelijk op de hoogte waren van jullie adres en ze u dus makkelijk thuis konden opzoeken, hetgeen ook gebeurde: na uw vrijlating zijn de taliban immers nog twee keer naar uw huis gekomen – twee bezoeken die u overigens niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) – om naar u te vragen: toen verstopte uw moeder u in jullie kleioven (CGVS, p. 19-21). Dat u ervoor opteerde om gewoon thuis te blijven wonen, ofschoon er ten aanzien van u vanwege de taliban een duidelijke dreiging was, ofschoon de taliban eerder al jullie woning had doorzocht waarbij verschillende zaken in beslag werden genomen waardoor helemaal niet uitgesloten kan worden dat uw schuilplaats in de kleioven, waarin jullie brood bakten, bij een eventuele huiszoeking gemakkelijk achterhaald had kunnen worden en ofschoon er in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat er aan alternatieve verblijfplaatsen kon gedacht worden – u had bijvoorbeeld nog een paternale tante in Kaboel wonen (CGVS, p. 5) en jullie slaagden er enkele weken later alsnog in om te vluchten –, overtuigt bijzonder moeilijk.

Merkwaardig is ook de houding van uw moeder, die, toen de taliban na uw vrijlating nog twee keer langskwamen, beweerde dat u bij uw paternale tante in Kaboel was ondergedoken (CGVS, p. 21). Niet alleen bracht ze met deze uitvlucht haar schoonzus in Kaboel mogelijk in gevaar, maar, gelet op de uitdrukkelijke waarschuwing van de taliban dat ze u zelfs in Kaboel zouden kunnen zoeken, kon hoegenaamd niet uitgesloten worden dat de taliban zouden terugkeren naar jullie woning om haar omwille van haar leugen aan te pakken of om u er opnieuw te zoeken. Nochtans bleven jullie hierna toch nog een maand gewoon thuis wonen (CGVS, p. 21).

Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban, die u hardhandig aanpakten tijdens uw arrestatie, die u sloegen met een geweerkolf en die jullie hele gezin bedreigden omwille van [het werk van] uw vader, na uw vrijlating twee keer kort op elkaar naar uw huis gekomen zijn waar ze moesten vaststellen dat u afwezig was

en daarna gewoon zonder meer afdropen: ze zeiden enkel dat ze jullie nog wat tijd zouden geven, u daarna opnieuw zouden komen om u mee te nemen indien uw vader zich intussen niet had aangeboden en dat ze u hierbij tot in Kaboel zouden zoeken (CGVS, p. 4, p. 18, p. 21). Nochtans verklaarde u dat het in Afghanistan heel normaal is dat een zoon in plaats van zijn vader gearresteerd wordt en heeft u nog twee jongere broers, die gewoon thuis bleven (verklaring DVZ, vraag 19; CGVS, p. 4, p. 18, p. 21) en die logischerwijs, net als u, als lokaas voor uw vader hadden kunnen worden gebruikt.

Voorts is uw bewering dat u onderweg van Logar naar Nimruz geen taliban zou tegengekomen zijn [waardoor u ook het land kon verlaten] (CGVS, p. 21), niet aannemelijk. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de taliban veel checkpoints opwerpen.

Tot slot kan er weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat jullie Afghanistan twee maanden na de machtsovername verlaten hebben. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers drie keer dat u Afghanistan ongeveer 7 à 8 maanden voor uw aankomst in België, op 27 januari 2023, verlaten had (DVZverklaring, vragen 10 en 42; Fiche NBMV, p. 3). Ook op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u van Afghanistan tot België ongeveer 7 maanden onderweg geweest bent (CGVS, p. 5). U bleef gedurende uw opeenvolgende verklaringen dus merkwaardig coherent over het aantal maanden dat uw reis in beslag heeft genomen. De duur van uw reis betekent echter dat u Afghanistan ongeveer in mei of juni 2022 verlaten moet hebben, dus meer dan acht maanden na de machtsovername. Daarop gewezen verklaarde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel over uw reisroute gesproken had en dat u zei dat u ongeveer 7 of 8 maanden onderweg was van Afghanistan tot België maar dat u uw tijd in België niet had meegeteld (CGVS, p. 23), hetgeen uiteraard geen uitleg is voor deze vaststelling. Hierop gewezen verklaarde u enkel dat u in de 7de maand van 1400 (= september/oktober), twee maanden na de machtsovername, vertrokken bent. Erop gewezen dat u dan langer dan 7 of 8 maanden onderweg geweest moet zijn, verklaarde u dat u gewoon een schatting gegeven hebt dus dat u nog altijd niet weet of u, die doorheen uw persoonlijk onderhoud duidelijke tijdsinschattingen kon maken, exact 7 of 8 maanden onderweg geweest bent (CGVS, p. 23). Het voorgaande is dus evenmin een afdoende verklaring om de temporele discrepantie uit te leggen. Gelet hierop heeft u uw bewering dat u Afghanistan twee maanden na de machtsovername al zou verlaten hebben niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op voorgaande elementen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u werd gearresteerd door de taliban noch aan de twee bezoeken die daarop volgden.

Aangezien u enkel drie foto's ter staving van de tewerkstelling van uw vader neerlegde – volgens u was hierop uw vader als lokale politieagent te zien – en aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de andere documenten [ter ondersteuning van de tewerkstelling van uw vader] bij de huiszoeking ten tijde van uw arrestatie, waaraan dus geen enkel geloof kan worden gehecht, in beslag werden genomen, heeft u evenmin aangetoond dat uw vader als politieagent actief is geweest, zeker omdat u er niet eens in geslaagd bent om ook foto's neer te leggen waarop u samen met uw vader te zien bent (CGVS, p. 10-12, p. 18), waardoor u niet heeft aangetoond dat de persoon op de foto's werkelijk uw vader is. In dit verband kan bovendien in herinnering worden gebracht dat hierboven gebleken is dat u noch het moment noch de omstandigheden van uw reis uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt en dat jullie evenmin aannemelijk gemaakt hebben ondanks jullie maandenlange verblijf in Afghanistan na de machtsovername door de taliban nog problemen gehad te hebben, hetgeen eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de professionele activiteiten van uw vader.

Dit blijkt ook uit uw weinig aannemelijke verklaringen over de problemen die uw vader als lokale politieagent zou hebben meegemaakt. U stelde dat onbekenden, waarschijnlijk taliban, zo'n jaar na de start van zijn job als agent drie brieven stuurden naar uw vader waarin stond dat hij met zijn werk moest stoppen en dat ze hem anders zouden doden (CGVS, p. 16). Het komt echter enigszins merkwaardig over dat u daar niets over vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde daar immers slechts dat uw vader een politieagent was en dat de taliban wilden dat hij zich overgaf aan hen toen zij de macht hadden overgenomen, niets meer (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Bovendien is het opvallend dat uw vader ondanks die brieven, die hij ongeveer een jaar na zijn indiensttreding in 1396 (= 2017/2018) zou ontvangen hebben en die hem volgens u angst inboezemden, geen noemenswaardige voorzorgsmaatregelen trof, volgens u omdat de taliban toen niet in staat zouden geweest zijn om rechtstreeks naar uw huis te komen – de regio was toen volgens u veilig – en omdat ook de commandant van uw vader hem had gezegd dat er hem niets zou overkomen. Het enige wat uw vader deed was minder vaak en onaangekondigd naar huis komen en uw moeder raadde jullie af om de deur voor iemand te openen (CGVS, p. 16-17). Nochtans had u eerder verklaard dat er sinds 1397 – dus een jaar na de indiensttreding van uw vader in 1396 – een toename was van de taliban in uw regio, dat er steeds meer mensen spionnen van de taliban waren en vooral dat onbekenden klaarblijkelijk in staat waren om jullie meerdere dreigbrieven aan huis te bezorgen.

Bovendien moest u van uw familie vanaf 1398 als kleermaker werken in de stad omdat uw dorp heel onveilig was geworden (CGVS, p. 7, p. 9, p. 12, p. 17). Dat de regio in die periode veilig was waardoor uw vader gerustgesteld kon worden, is dus totaal onaannemelijk. Dat hij ten gevolge van de beweerde dreigbrieven waarin er ten aanzien van hem zelfs met de dood werd bedreigd geen echte voorzorgsmaatregelen trof behalve dan minder vaak naar huis komen en zijn thuiskomst niet op voorhand aankondigen, doet, gelet op de aanwezigheid van spionnen in jullie dorp, dan ook stevig de wenkbrauwen fronsen en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het daadwerkelijk afleveren van deze brieven.

Dat het niet aannemelijk is dat uw vader als politieagent werkte, wordt bevestigd doordat er ook geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u eten naar zijn controlepost moest brengen. Het is immers niet geloofwaardig dat uw vader zich daarvoor op u zou beroepen. U verklaarde immers dat u van uw familie als kleermaker in de stad moest gaan werken omwille van de onveilige situatie in uw dorp. Uw familie was namelijk bang dat u gedood of ontvoerd zou worden aangezien uw vader voor de overheid werkte (CGVS, p. 9-10). Bovendien vonden er altijd gevechten plaats in Kolangar waarbij er altijd doden of gewonden vielen en werd ook de controlepost van uw vader geregeld aangevallen (CGVS, p. 13-14). Gelet op die context waarbij u uit veiligheidsoverwegingen naar de stad werd gestuurd is het niet geloofwaardig dat uw vader u zou vragen om eten of andere zaken naar zijn controlepost te brengen.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen heeft u de job van uw vader bij de lokale politie niet aannemelijk gemaakt.

Voorts stelde u dat u een vrees voor vervolging diende te koesteren omdat u een sayyed-sjiïet bent.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA

Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>, de EUAA **Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus **Afghanistan. De positie van niet-Hazara sjiïtische minderheden na de val van de Afgaanse Republiek** van 30 januari 2024 (zie administratief dossier) en de EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm

(europa.eu)), blijkt dat sjiïeten in Afghanistan geïsoleerd kunnen worden. Er zijn echter geen aanwijzingen dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen sjiïeten gericht zou zijn. Sjiïeten, bij uitstek Hazara's, kunnen te maken krijgen met intimidatie en discriminatie vanwege talibanleden. ISKP pleegde frequente en grootschalige aanslagen tegen vnl. Hazara-doelwitten. Deze aanslagen vonden plaats in de grote steden en waren gericht op stadsdelen waar in hoofdzaak personen van Hazara-origine verblijven. Sjiïeten die tot andere bevolkingsgroepen behoren kunnen hierbij ook het slachtoffer zijn. Uit de informatie blijkt dus niet dat **alle sjiïeten** op dezelfde manier geïsoleerd worden. Het risico om het slachtoffer te worden van vervolging moet individueel beoordeeld worden en hangt onder meer af van de mate waarin ISKP operationele capaciteit heeft in de regio van de verzoeker, waarbij stedelijke wijken met een Hazara-meerderheid bijzonder kwetsbaar zijn. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u afkomstig bent uit het dorp Sabzak in Kolangar, provincie Logar. Uit de aanwezige informatie blijkt niet dat in deze regio vervolging van sjiïeten plaatsvindt door de taliban, noch dat hier sprake is van een patroon van aanslagen of andere acties van ISKP tegen sjiïtische doelwitten. Rekening houdend met het bovenstaande en met het feit dat uit de aanwezige informatie blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin sjiïeten in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun religie, kan niet gesteld worden dat u een gegronde vrees voor vervolging door ISKP of de taliban dient te koesteren louter omdat u het sjiïtische geloof aanhangt.

U brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel blijkt. Zo gaf u geen recente voorbeelden van incidenten waarbij sjiïeten in uw regio geïsoleerd werden. Er vonden volgens u veel incidenten plaats toen u klein was en

verder gaf u enkel het voorbeeld van een incident op 10 muharram 1397 (= 22 augustus 2018), waarbij er tijdens een plechtigheid een gevecht was uitgebroken tussen de lokale politie en de taliban en waarbij u erin geslaagd bent om weg te lopen (CGVS, p. 7-8, p. 22). Dit laatste incident was echter duidelijk voor u geen aanleiding om Afghanistan te verlaten, aangezien u daarna nog jarenlang in Afghanistan heeft gewoond. Gevraagd of er na uw vertrek nog incidenten zijn geweest met betrekking tot sjieten verklaarde u enkel dat ze sjieten nog altijd viseren en dat ze hen stiekem willen vermoorden en zelfmoordaanslagen op de sjieten willen plegen. Gevraagd of er na uw vertrek ook zoiets gebeurd is, verklaarde u in lijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat die incidenten wel in Kaboel of andere plaatsen gebeurd zijn (CGVS, p. 22) maar gaf u geen voorbeelden uit uw eigen regio. U verwees weliswaar naar uw eigen situatie, waarbij jullie gronden in beslag werden genomen, maar hieraan kan, zoals hierboven is gebleken, geen geloof aan worden gehecht. Het enige voorbeeld dat u daarnaast gaf was de situatie van de familie van een sjiitische commandant die lastig gevallen werd, waardoor ze het land moesten verlaten (CGVS, p. 22). U heeft echter, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt een familielid te zijn van een overheidsfunctionaris. Tot slot kwam u niet verder dan dat jullie uitgelachen werden wegens jullie geloof (CGVS, p. 6), hetgeen evenwel onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgeschakeld te worden met vervolging of ernstige schade. Overigens blijkt uit de beschikbare informatie nog dat **sayyed-sjieten in Afghanistan doorgaans een bepaalde mate van aanzien genieten. Er is geen informatie beschikbaar die erop kan wijzen dat de sayyed-sjieten risico lopen geconfronteerd te worden met geweld of discriminatie, zelfs in plaatsen waar ze een religieuze minderheid vormen.**

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boij t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties

tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uw advocaat verwees nog naar uw verblijf in het Westen (CGVS, p. 24).

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_2_0231214.pdf, kan echter **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om

duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te

worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot (minstens) 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar school ging en als kleermaker werkte (CGVS, p. 8-9). U heeft er ook religieuze lessen gevolgd (CGVS, p. 8).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Logar, waar reeds sinds vele jaren, ook volgens u (CGVS, p. 7, p. 13-15), sprake is van een grote talibanaanwezigheid. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van meer dan 1 jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u, die nog steeds praktiserend moslim bent, die nog altijd familie in Afghanistan heeft en die in contact staat met uw familie die op illegale wijze in Iran verblijft (CGVS, p. 5, p. 8), niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus afghanistan. corruptie en documentenfraude 20210114 0.pdf](#). De werkzaamheden van uw vader, zoals u met enkele foto's probeerde aan te tonen, werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht.

Hij werpt op dat de negatieve indicatie in verband met zijn leeftijd in de bestreden beslissing niet kan worden weerhouden.

In verband met het motief van de bestreden beslissing, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een week na de machtsovername in plaats van zijn vader werd meegenomen door de taliban, merkt verzoeker op dat de verwerende partij hier volledig subjectief en eenzijdig een basisstelling inneemt om zo de rest van zijn verhaal in twijfel te trekken. Er is volgens hem immers geen reden om te stellen dat er tegenstrijdigheden zijn in zijn verklaringen inzake de manier waarop hij naar Iran gereisd is en het is enkel zo dat er uiteraard meer duidelijkheid is in het relaas bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) ten opzichte van het verhaal dat op gebundelde wijze bij de Dienst Vreemdelingenzaken, laat staan op de 'fiche NBMV', staat. Verder bevestigt verzoeker zijn verklaringen en behoudt hij zich het recht voor om meer informatie te verzamelen in verband met de functie van zijn vader. Hij verwijt de verwerende partij dat zij de zaken simpel wil voorstellen terwijl het leven in Afghanistan best complex was en dat hij zijn best heeft gedaan om op een aanschouwelijke wijze uit te leggen hoe de situatie voor zijn familie was voor, tijdens en na de machtsovername.

Wat de beoordeling van zijn vrees als sayyed-sjiïet betreft, betwist verzoeker de volgens hem lichtzinnige behandeling van dit asielmotief dat toch wel fundamenteel is, daar het zijn recht op godsdienstvrijheid betreft. Het is, aldus verzoeker, dan ook niet aan de orde om te stellen dat hij het bewijs van vervolging zou moeten aanvoeren en dat de verwerende partij geen informatie beschikbaar heeft die erop kan wijzen dat deze hoedanigheid aanleiding kan zijn tot geweld en discriminatie. Het behoort tot de eigenheid en de bijzonderheid van het talibanregime dat zij hun eigen godsdienst met radicale standpunten aanhangen en bijgevolg per definitie discriminerend staan ten opzichte van andere stromingen en godsdiensten. Nog volgens verzoeker hebben de meeste sjiïeten het land verlaten uit angst voor represailles temeer als er bijkomende redenen zijn, zoals in zijn geval, om gevisieerd te worden door de taliban.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, behoudt verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan eveneens het recht voor om hier eventueel in de loop van de procedure op terug te komen in het licht van de evoluerende situatie.

Inzake de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming, in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), wijst verzoeker op het gebrek aan bescherming dat hoe dan ook door het *de-factotaliban*regime wordt geboden inzake de situatie van sociaaleconomische deprivatie, gelet op het feit dat het gaat om een 'falende staat' die overigens niet erkend wordt in het internationaal rechtsverkeer. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij enkel verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie, maar nalaat in te gaan op de mogelijke schendingen van de meest fundamentele mensenrechten en stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zelf gewezen heeft op tegelijk de "*willekeur*" en de wreedheid waarmee dit *de-factoregime* optreedt. Volgens verzoeker is er geen enkele discussie met betrekking tot de actor van ernstige schade.

Tot slot, wat betreft het risico bij terugkeer omwille van verblijf in het buitenland, haalt verzoeker aan dat ook op dit vlak de motivering en de redenering van de verwerende partij totaal stereotiep is en enkel focust op de eigen agenda. Voor verzoeker is het niettemin totaal oneerlijk om te stellen dat verzoekers die opgegroeid zijn onder de terreur van de taliban en in oorlog aangepast zijn om naar een dergelijke onmenselijke situatie van onvrijheid terug te keren omdat zij die kennen. Verder oppert verzoeker dat er te weinig objectieve,

verifieerbare informatie voorhanden is om het standpunt van de taliban te kunnen bepalen inzake terugkeerders uit het Westen. Gelet op het feit dat de normen en de waarden van de taliban, die zich beroepen op een “*goddelijke autoriteit*” en een zeer strikte toepassing van de *sharia* verdedigen, haaks staan op de rechten en vrijheden zoals die opgang hebben gemaakt in Europa door de eeuwen heen en uiteindelijk neergeschreven zijn in het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is uitdieping van dit onderwerp van belang. Het zijn, aldus verzoeker, precies deze mensenrechten en waarden die verdedigd worden in het kader van de procedures tot internationale bescherming in Europa, waardoor het vrijwel logisch en noodzakelijk is dat “*terugkeerders*” beschouwd worden als “*afvalligen*”. Hoewel er slechts sporadische rapporteringen gebeuren met betrekking tot de handhaving door het *de-factoregime* van de *sharia*-wetgeving, hoeft het luidens het verzoekschrift geen betoog dat deze regelrecht indruist tegen de Europese normen en waarden. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en naar de NANSEN Note 3-22 om zijn betoog kracht bij te zetten.

2.1.2. Verzoeker vraagt omwille van de bovenvermelde redenen hem de vluchtelingenstatus te willen toekennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en, in ondergeschikte orde, om het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.2.2. Op 11 december 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*”, 14 december 2023;
- EUAA, “*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024;
- EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953

(hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, gedood te worden door de taliban omdat zijn vader bij de lokale Afghaanse politie heeft gewerkt en omdat hij sjiïet is. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

De Raad is na grondige lezing van het dossier, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat verzoeker de voorgehouden problemen met, en vrees voor, de taliban, die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, niet voldoende aannemelijk maakt.

2.3.7.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel is dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd en waardoor zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd. De commissaris-generaal steunt zich hierbij op een beslissing van de Dienst Voogdij van 10 februari 2023 waarin staat dat verzoeker op 3 februari 2023 ouder was dan 18 jaar, met name 20,45 jaar met een standaarddeviatie van 1,43 jaar (administratief dossier, beslissing Dienst Voogdij d.d. 10 februari 2023). Wanneer rekening wordt gehouden met de minimumleeftijd volgens uit de leeftijdtest, zou dit betekenen dat verzoeker geboren is begin 2004 en niet, zoals hij verklaarde bij aankomst in België, op 17 maart 2006. Waar verzoeker in het verzoekschrift de resultaten van het leeftijdsonderzoek minimaliseert en aldus betwist, stelt de Raad vast dat de bevindingen van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij niet in huidige procedure voor de Raad kunnen worden betwist gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij die zich in het administratief dossier bevindt. Overeenkomstig het "*privilege du préalable*" wordt de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing van de Dienst Voogdij werd vernietigd of ingetrokken. Aldus staat de leeftijdsbepaling inzake verzoeker, zoals deze blijkt uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij, ten aanzien van de Raad vast. Bijgevolg is verzoekers betoog met betrekking tot de uitslag van het medisch onderzoek niet dienstig. Het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker meerderjarig is, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat

verzoeker minderjarig zou zijn. Dat verzoeker bovendien tijdens zijn persoonlijk onderhoud vasthield aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum zoals vermeld in zijn taskara (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4), en hier in het verzoekschrift nog steeds in volhardt, toont dan ook aan dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Verder is de door verzoeker neergelegde kopie van taskara niet van aard deze conclusie te wijzigen. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, die luidens de medische testen minstens twee jaar ouder is dan wat hij liet optekenen en waarin hij volhardt, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Verzoekers louter betoog in het verzoekschrift dat Afghanen zich voor het overgrote deel baseren op de taskara, die steeds jaren na de eigenlijke geboortedatum wordt opgesteld, op grond van een verklaring die moeilijk objectief na te trekken valt, temeer daar ook de meeste ouders totaal ongeschoold zijn, biedt geen verschoning voor de discrepantie tussen verzoekers verklaringen en de medisch objectieve vaststellingen.

2.3.7.3. De Raad treedt vervolgens de commissaris-generaal bij waar deze omstandig stelt dat enerzijds geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen dat hij werd gearresteerd door de taliban, noch aan de twee bezoeken die daarop volgen en dat verzoeker anderzijds niet heeft aangetoond dat zijn vader als politieagent actief is geweest en hij daarnaast ook weinig overtuigende verklaringen aflegt over de vervolgingsfeiten die zijn vader, indien wordt aangenomen dat hij politieagent was, zou hebben meegemaakt.

Zo heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij een week na de machtsovername in plaats van zijn vader, die politieagent zou zijn, werd meegenomen door de taliban. Dit wordt in eerste instantie op goede gronden als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

“Zo heeft u in eerste instantie de manier waarop u naar Iran gereisd bent niet aangetoond. Bij uw aankomst in België zei u dat het uw vader was die uw reis had georganiseerd en dat u samen met uw kerngezin Afghanistan had verlaten (fiche NBMV, p. 3). Tijdens uw latere gesprekken beweerde u evenwel dat uw vader eerst was vertrokken en daarna pas u en uw overige familieleden (verklaring DVZ, vraag 42; CGVS, p. 4). Deze opeenvolgende verklaringen missen coherentie. Bovendien overtuigt het heel moeilijk dat uw vader, die vlakbij jullie dorp bij de lokale politie werkte en die voor de machtsovername door de taliban maandelijks verschillende keren naar jullie op bezoek kwam, ten tijde van de machtsovername zomaar naar het buitenland zou zijn gevlucht zonder jullie van zijn vertrek uit Afghanistan op de hoogte te brengen: jullie hadden geen informatie over uw vader – jullie wisten niet of hij al dan niet leefde – en kwamen zijn vlucht uit Afghanistan pas een maand na zijn vertrek, en dan nog onrechtstreeks – het was de echtgenote van uw vaders commandant die jullie op de hoogte bracht –, te weten. Dat uw vader, gelet op de door u geschetste gevaarlijke veiligheidssituatie in uw dorp waardoor uw vader zelfs enige tijd voor de machtsovername ten aanzien van u een beschermingsmaatregel had getroffen – hij wilde dat u in de stad een beroep zou leren – en gelet op uw beweringen dat jullie sowieso omwille van jullie religieuze overtuigingen werden gevisieerd (CGVS, p. 6, p. 9, p. 12, p. 16-17, p. 19), op deze manier zou handelen, zonder, en dit in tegenstelling tot vroeger waar hij ten aanzien van u wel een beschermingsmaatregel had getroffen, klaarblijkelijk ook maar enige beschermingsmaatregel te treffen ten aanzien van zijn familie die hij zelfs volledig in het ongewisse over zijn lot achterliet, houdt totaal geen steek. Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat jullie zonder uw vader naar Iran hebben gereisd, waardoor uw bewering dat het voor de taliban nodig zou geweest zijn om u in de plaats van uw vader te arresteren ook niet werd aangetoond.”

Verzoeker brengt hier tegenin dat de verwerende partij hier volledig subjectief en eenzijdig een basisstelling inneemt om zo de rest van zijn verhaal in twijfel te trekken. In het licht van de door verzoeker zelf geschetste context lijkt het evenwel wel degelijk onaannemelijk dat verzoekers vader ten tijde van de machtsovername zomaar naar Iran zou zijn gevlucht zonder zijn gezin daarvan op de hoogte te brengen en dat ze zijn vlucht pas een maand na zijn vertrek en dan nog onrechtstreeks te weten kwamen en verder dat zijn vader zou zijn vertrokken zonder ook maar enige beschermingsmaatregel te treffen ten aanzien van zijn familie. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze uit verzoekers verklaringen en de door hem geschetste gang van zaken afleidt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn gezin zonder vader naar Iran is gereisd, waardoor de bewering dat het voor de taliban nodig zou zijn geweest om verzoeker in de plaats van zijn vader te arresteren niet wordt aangetoond. Van een *“volledig subjectieve en eenzijdige basisstelling”* is geen sprake. Verzoeker brengt overigens geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Ten overvloede stipt de Raad nog aan dat verzoeker wel degelijk bij registratie van zijn beschermingsverzoek heeft verklaard dat het zijn vader was die zijn reis had georganiseerd en dat hij samen met zijn kerngezin Afghanistan heeft verlaten. Het klopt dat een verzoeker uitgebreider kan verhalen

tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, doch dit doet geen afbreuk aan zijn eerder opgetekende verklaringen. Door slechts de waarde van zijn verklaringen in het kader van de 'fiche NBMV' te minimaliseren, kan hij geenszins een ander licht werpen op zijn tegenstrijdige verklaringen. Deze fiche maakt immers deel uit van het administratief dossier en betreft dan ook een element waarmee de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers beschermingsverzoek rekening kan houden.

Verder wordt inzake de vermeende arrestatie, alsook de navolgende bezoeken van de taliban op pertinente wijze als volgt overwogen in de bestreden beslissing:

“Dat de beweerde arrestatie overtuigingskracht mist, blijkt ook uit de bevreemdende manier van werken van de taliban. U werd twee nachten en drie dagen vastgehouden op het politiekantoor door de taliban, die u in de plaats van uw vader thuis waren komen oppakken: ze wilden op die manier uw vader lokken. Nochtans hadden jullie toen al gezegd dat jullie niet wisten waar uw vader was en geen contact met hem hadden. Gelet op uw rol als lokaas waarbij de taliban niet geloofden dat jullie niet wisten waar uw vader was en waarbij u door hen niet vertrouwd werd, komt het echter wel heel onaannemelijk over dat de taliban u nauwelijks twee nachten later al lieten gaan nadat de dorpsouderen, die ze wel vertrouwden maar die ook niet konden weten waar uw vader zich bevond, aangezien uw moeder hen de waarheid had verteld, ervoor garant wilden staan dat, indien uw vader zich niet zou melden, ze u naar de taliban zouden brengen (CGVS, p. 12, p. 18-21). Dat ze u ondanks hun gebrek aan vertrouwen in u gewoon lieten gaan zonder dat ze ook maar enigszins wisten waar uw vader, die ze klaarblijkelijk absoluut wilden arresteren, zich bevond – de situatie was dus tijdens uw detentie niet veranderd –, enkel en alleen omdat de dorpsoudsten, die ook niet wisten waar uw vader was, mondeling garant voor u stonden, doet de wenkbrauwen fronsen. Nog eigenaardiger is dat, eens gebleken was dat u het hazenpad had gekozen, de dorpsouderen, die dus voor u garant stonden, klaarblijkelijk niet voor uw vlucht werden gesanctioneerd, waardoor er ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij het door u beweerde garantiemechanisme. U verklaarde weliswaar dat ze voor uw vertrek verantwoordelijk werden gehouden, waarop de dorpsouderen jullie grond een paar dagen na jullie vertrek aan de taliban overdroegen (CGVS, p. 21), maar het overdragen van jullie grond kan uiteraard bezwaarlijk als een sanctie in hoofde van uw garanten worden beschouwd. Overigens wist u niet eens hoe uw vader, via wie u het nieuws over de inbeslagname van jullie gronden vernomen had, dit had vernomen (CGVS, p. 22).

Ook uw houding na uw beweerde vrijlating doet verbazen. U verbleef immers nog ongeveer twee maanden thuis wonen zonder serieuze voorzorgsmaatregelen te nemen hoewel uw vader, die op dat moment al vertrokken was uit Afghanistan, zich niet gepresenteerd had aan de taliban, wat nochtans de voorwaarde was voor uw vrijlating. De enige maatregel die jullie namen gedurende de twee maanden dat jullie nog in Afghanistan bleven was dat uw moeder jullie nooit naar buiten liet gaan (CGVS, p. 21). Dat kan hoegenaamd niet als een ernstige maatregel beschouwd worden aangezien de taliban duidelijk op de hoogte waren van jullie adres en ze u dus makkelijk thuis konden opzoeken, hetgeen ook gebeurde: na uw vrijlating zijn de taliban immers nog twee keer naar uw huis gekomen – twee bezoeken die u overigens niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) – om naar u te vragen: toen verstopte uw moeder u in jullie kleioven (CGVS, p. 19-21). Dat u ervoor opteerde om gewoon thuis te blijven wonen, ofschoon er ten aanzien van u vanwege de taliban een duidelijke dreiging was, ofschoon de taliban eerder al jullie woning had doorzocht waarbij verschillende zaken in beslag werden genomen waardoor helemaal niet uitgesloten kon worden dat uw schuilplaats in de kleioven, waarin jullie brood baktten, bij een eventuele huiszoeking gemakkelijk achterhaald had kunnen worden en ofschoon er in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat er aan alternatieve verblijfplaatsen kon gedacht worden – u had bijvoorbeeld nog een paternale tante in Kaboel wonen (CGVS, p. 5) en jullie slaagden er enkele weken later alsnog in om te vluchten –, overtuigt bijzonder moeilijk.

Merkwaardig is ook de houding van uw moeder, die, toen de taliban na uw vrijlating nog twee keer langskwamen, beweerde dat u bij uw paternale tante in Kaboel was ondergedoken (CGVS, p. 21). Niet alleen bracht ze met deze uitvlucht haar schoonzus in Kaboel mogelijk in gevaar, maar, gelet op de uitdrukkelijke waarschuwing van de taliban dat ze u zelfs in Kaboel zouden kunnen zoeken, kon hoegenaamd niet uitgesloten worden dat de taliban zouden terugkeren naar jullie woning om haar omwille van haar leugen aan te pakken of om u er opnieuw te zoeken. Nochtans bleven jullie hierna toch nog een maand gewoon thuis wonen (CGVS, p. 21).

Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban, die u hardhandig aanpakten tijdens uw arrestatie, die u sloegen met een geweerkolf en die jullie hele gezin bedreigden omwille van [het werk van] uw vader, na uw vrijlating twee keer kort op elkaar naar uw huis gekomen zijn waar ze moesten vaststellen dat u afwezig was en daarna gewoon zonder meer afdropen: ze zeiden enkel dat ze jullie nog wat tijd zouden geven, u daarna opnieuw zouden komen om u mee te nemen indien uw vader zich intussen niet had aangeboden en dat ze u hierbij tot in Kaboel zouden zoeken (CGVS, p. 4, p. 18, p. 21). Nochtans verklaarde u dat het in Afghanistan heel normaal is dat een zoon in plaats van zijn vader gearresteerd wordt en heeft u nog twee jongere broers,

die gewoon thuis bleven (verklaring DVZ, vraag 19; CGVS, p. 4, p. 18, p. 21) en die logischerwijs, net als u, als lokaas voor uw vader hadden kunnen worden gebruikt.

Voorts is uw bewering dat u onderweg van Logar naar Nimruz geen taliban zou tegengekomen zijn [waardoor u ook het land kon verlaten] (CGVS, p. 21), niet aannemelijk. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de taliban veel checkpoints opwerpen.

Tot slot kan er weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat jullie Afghanistan twee maanden na de machtsovername verlaten hebben. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers drie keer dat u Afghanistan ongeveer 7 à 8 maanden voor uw aankomst in België, op 27 januari 2023, verlaten had (DVZverklaring, vragen 10 en 42; Fiche NBMV, p. 3). Ook op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u van Afghanistan tot België ongeveer 7 maanden onderweg geweest bent (CGVS, p. 5). U bleef gedurende uw opeenvolgende verklaringen dus merkwaardig coherent over het aantal maanden dat uw reis in beslag heeft genomen. De duur van uw reis betekent echter dat u Afghanistan ongeveer in mei of juni 2022 verlaten moet hebben, dus meer dan acht maanden na de machtsovername. Daarop gewezen verklaarde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel over uw reisroute gesproken had en dat u zei dat u ongeveer 7 of 8 maanden onderweg was van Afghanistan tot België maar dat u uw tijd in België niet had meegeteld (CGVS, p. 23), hetgeen uiteraard geen uitleg is voor deze vaststelling. Hierop gewezen verklaarde u enkel dat u in de 7de maand van 1400 (= september/oktober), twee maanden na de machtsovername, vertrokken bent. Erop gewezen dat u dan langer dan 7 of 8 maanden onderweg geweest moet zijn, verklaarde u dat u gewoon een schatting gegeven hebt dus dat u nog altijd niet weet of u, die doorheen uw persoonlijk onderhoud duidelijke tijdsinschattingen kon maken, exact 7 of 8 maanden onderweg geweest bent (CGVS, p. 23). Het voorgaande is dus evenmin een afdoende verklaring om de temporele discrepantie uit te leggen. Gelet hierop heeft u uw bewering dat u Afghanistan twee maanden na de machtsovername al zou verlaten hebben niet aannemelijk gemaakt.”

Inzake het beweerd profiel van verzoekers vader en de weinig aannemelijke verklaringen over de hieruit volgende problemen wordt dan weer terdege op het volgende gewezen in de bestreden beslissing:

“Aangezien u enkel drie foto’s ter staving van de tewerkstelling van uw vader neerlegde – volgens u was hierop uw vader als lokale politieagent te zien – en aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de andere documenten [ter ondersteuning van de tewerkstelling van uw vader] bij de huiszoeking ten tijde van uw arrestatie, waaraan dus geen enkel geloof kan worden gehecht, in beslag werden genomen, heeft u evenmin aangetoond dat uw vader als politieagent actief is geweest, zeker omdat u er niet eens in geslaagd bent om ook foto’s neer te leggen waarop u samen met uw vader te zien bent (CGVS, p. 10-12, p. 18), waardoor u niet heeft aangetoond dat de persoon op de foto’s werkelijk uw vader is. In dit verband kan bovendien in herinnering worden gebracht dat hierboven gebleken is dat u noch het moment noch de omstandigheden van uw reis uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt en dat jullie evenmin aannemelijk gemaakt hebben ondanks jullie maandenlange verblijf in Afghanistan na de machtsovername door de taliban nog problemen gehad te hebben, hetgeen eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de professionele activiteiten van uw vader.

Dit blijkt ook uit uw weinig aannemelijke verklaringen over de problemen die uw vader als lokale politieagent zou hebben meegemaakt. U stelde dat onbekenden, waarschijnlijk taliban, zo’n jaar na de start van zijn job als agent drie brieven stuurden naar uw vader waarin stond dat hij met zijn werk moest stoppen en dat ze hem anders zouden doden (CGVS, p. 16). Het komt echter enigszins merkwaardig over dat u daar niets over vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde daar immers slechts dat uw vader een politieagent was en dat de taliban wilden dat hij zich overgaf aan hen toen zij de macht hadden overgenomen, niets meer (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Bovendien is het opvallend dat uw vader ondanks die brieven, die hij ongeveer een jaar na zijn indiensttreding in 1396 (= 2017/2018) zou ontvangen hebben en die hem volgens u angst inboezemden, geen noemenswaardige voorzorgsmaatregelen trof, volgens u omdat de taliban toen niet in staat zouden geweest zijn om rechtstreeks naar uw huis te komen – de regio was toen volgens u veilig – en omdat ook de commandant van uw vader hem had gezegd dat er hem niets zou overkomen. Het enige wat uw vader deed was minder vaak en onaangekondigd naar huis komen en uw moeder raadde jullie af om de deur voor iemand te openen (CGVS, p. 16-17). Nochtans had u eerder verklaard dat er sinds 1397 – dus een jaar na de indiensttreding van uw vader in 1396 – een toename was van de taliban in uw regio, dat er steeds meer mensen spionnen van de taliban waren en vooral dat onbekenden klaarblijkelijk in staat waren om jullie meerdere dreigbrieven aan huis te bezorgen.

Bovendien moest u van uw familie vanaf 1398 als kleermaker werken in de stad omdat uw dorp heel onveilig was geworden (CGVS, p. 7, p. 9, p. 12, p. 17). Dat de regio in die periode veilig was waardoor uw vader gerustgesteld kon worden, is dus totaal onaannemelijk. Dat hij ten gevolge van de beweerd dreigbrieven waarin er ten aanzien van hem zelfs met de dood werd bedreigd geen echte voorzorgsmaatregelen trof behalve dan minder vaak naar huis komen en zijn thuiskomst niet op voorhand aankondigen, doet, gelet op

de aanwezigheid van spionnen in jullie dorp, dan ook stevig de wenkbrauwen fronsen en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het daadwerkelijk afleveren van deze brieven.

Dat het niet aannemelijk is dat uw vader als politieagent werkte, wordt bevestigd doordat er ook geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u eten naar zijn controlepost moest brengen. Het is immers niet geloofwaardig dat uw vader zich daarvoor op u zou beroepen. U verklaarde immers dat u van uw familie als kleermaker in de stad moest gaan werken omwille van de onveilige situatie in uw dorp. Uw familie was namelijk bang dat u gedood of ontvoerd zou worden aangezien uw vader voor de overheid werkte (CGVS, p. 9-10). Bovendien vonden er altijd gevechten plaats in Kolangar waarbij er altijd doden of gewonden vielen en werd ook de controlepost van uw vader geregeld aangevallen (CGVS, p. 13-14). Gelet op die context waarbij u uit veiligheidsoverwegingen naar de stad werd gestuurd is het niet geloofwaardig dat uw vader u zou vragen om eten of andere zaken naar zijn controlepost te brengen.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen heeft u de job van uw vader bij de lokale politie niet aannemelijk gemaakt."

De Raad acht het geheel van voormelde overwegingen pertinent en draagkrachtig en steun vindend in het administratief dossier. Door in het verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaringen zonder op enerlei wijze dienstige of valabele elementen bij te brengen die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande omstandige weigeringsmotieven slaagt verzoeker er geenszins in afbreuk te doen aan voormelde motieven.

De Raad stelt verder vast dat op heden, niettegenstaande in het verzoekschrift het recht wordt voorbehouden om bijkomende informatie over het vermeende profiel van zijn vader te voegen, geen enkel nieuw objectief stuk wordt voorgelegd, zodat de conclusie, dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde werkzaamheden van verzoekers vader, en die de Raad, zo weze herhaald, pertinent acht onverminderd overeind blijft.

Met het loutere verwijt dat de verwerende partij de zaken simpel wil voorstellen terwijl het leven in Afghanistan best complex was en dat hij zijn best heeft gedaan om op een aanschouwelijke wijze uit te leggen hoe de situatie voor zijn familie was voor, tijdens en na de machtsovername, vermag verzoeker evenmin afbreuk te doen aan het geheel van bovenstaande pertinente overwegingen en waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van de (niet aannemelijke) werkzaamheden van zijn vader.

Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing en deels hierboven reeds weergegeven, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Het betoog van verzoeker is geenszins dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Bijgevolg besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet in geslaagd is een vrees voor de taliban aannemelijk te maken omwille van het beweerd profiel van zijn vader.

2.3.7.4. Verzoeker haalde tevens een vrees voor vervolging door de taliban aan omdat hij een sayyed-sjiit is.

Uit het geheel van de beschikbare informatie, waaronder onder meer de COI Focus "Afghanistan. De positie van niet-Hazara sjiitische minderheden na de val van de Afgaanse Republiek" van 30 januari 2024 (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1), blijkt dat sjiieten in Afghanistan gevisieerd kunnen worden, maar dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen sjiieten gericht zou zijn. Sjiieten, bij uitstek Hazara's, kunnen te maken krijgen met intimidatie en discriminatie vanwege talibanleden. ISKP pleegde frequente en grootschalige aanslagen tegen voornamelijk Hazara-doelwitten. Deze aanslagen vonden plaats in de grote steden en waren gericht op stadsdelen waar in hoofdzaak personen van Hazara-origine verblijven. Sjiieten die tot andere bevolkingsgroepen behoren, kunnen hierbij ook het slachtoffer zijn. Uit de informatie blijkt dus niet dat alle sjiieten op dezelfde manier gevisieerd worden. Het risico om het slachtoffer te worden van vervolging dient aldus individueel beoordeeld te worden en hangt onder meer af van de mate waarin ISKP operationele capaciteit heeft in de regio van de verzoeker, waarbij stedelijke wijken met een Hazara-meerderheid bijzonder kwetsbaar zijn. Uit de verklaringen van verzoeker komt naar voren dat hij afkomstig is uit het dorp Sabzak in het district Kolangar, provincie Logar. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat in verzoekers regio van herkomst na de

machtsovername vervolging van sjiieten plaatsvindt door de taliban, noch dat hier sprake is van een patroon van aanslagen of andere acties van ISKP tegen sjiitische doelwitten (COI Focus “Afghanistan. De positie van niet-Hazara sjiitische minderheden na de val van de Afghaanse Republiek”, 30 januari 2024, p. 30 e.v.).

Rekening houdend met bovenstaande en met het feit dat uit het geheel van de aanwezige informatie blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin sjiieten in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun religie, kan niet gesteld worden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door ISKP of de taliban dient te koesteren louter omdat hij het sjiitische geloof aanhangt.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit tegendeel blijkt. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt onderbouwd:

“Zo gaf u geen recente voorbeelden van incidenten waarbij sjiieten in uw regio gevisieerd werden. Er vonden volgens u veel incidenten plaats toen u klein was en verder gaf u enkel het voorbeeld van een incident op 10 muharram 1397 (= 22 augustus 2018), waarbij er tijdens een plechtigheid een gevecht was uitgebroken tussen de lokale politie en de taliban en waarbij u erin geslaagd bent om weg te lopen (CGVS, p. 7-8, p. 22). Dit laatste incident was echter duidelijk voor u geen aanleiding om Afghanistan te verlaten, aangezien u daarna nog jarenlang in Afghanistan heeft gewoond. Gevraagd of er na uw vertrek nog incidenten zijn geweest met betrekking tot sjiieten verklaarde u enkel dat ze sjiieten nog altijd viseren en dat ze hen stiekem willen vermoorden en zelfmoordaanslagen op de sjiieten willen plegen. Gevraagd of er na uw vertrek ook zoiets gebeurd is, verklaarde u in lijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat die incidenten wel in Kaboel of andere plaatsen gebeurd zijn (CGVS, p. 22) maar gaf u geen voorbeelden uit uw eigen regio. U verwees weliswaar naar uw eigen situatie, waarbij jullie gronden in beslag werden genomen, maar hieraan kan, zoals hierboven is gebleken, geen geloof aan worden gehecht. Het enige voorbeeld dat u daarnaast gaf was de situatie van de familie van een sjiitische commandant die lastig gevallen werd, waardoor ze het land moesten verlaten (CGVS, p. 22). U heeft echter, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt een familielid te zijn van een overheidsfunctionaris. Tot slot kwam u niet verder dan dat jullie uitgelachen werden wegens jullie geloof (CGVS, p. 6), hetgeen evenwel onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgeschakeld te worden met vervolging of ernstige schade. Overigens blijkt uit de beschikbare informatie nog dat sayyed-sjiieten in Afghanistan doorgaans een bepaalde mate van aanzien genieten. Er is geen informatie beschikbaar die erop kan wijzen dat de sayyed-sjiieten risico lopen geconfronteerd te worden met geweld of discriminatie, zelfs in plaatsen waar ze een religieuze minderheid vormen.”

Verzoeker brengt geen enkele objectieve informatie bij waaruit blijkt dat voorgaande bevindingen niet langer opgaan. Dat dit een lichtzinnige benadering is omdat het raakt aan zijn recht op godsdienstvrijheid doet aan het voorgaande geen afbreuk. Door in het verzoekschrift eenvoudigweg aan te halen dat sjiieten het land hebben verlaten uit angst voor represailles doet verzoeker evenmin op enige wijze afbreuk aan de voormelde bevindingen omtrent zijn specifieke regio. Waar hij opwerpt dat er in zijn hoofde bijkomende redenen zijn om gevisieerd te worden, verwijst de Raad naar het gestelde in de bestreden beslissing dat waar verzoeker verwijst naar zijn eigen situatie, waarbij de gronden van zijn familie in beslag werden genomen, hier geen geloof aan kan worden gehecht.

In zoverre uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier daarnaast blijkt dat verzoeker een Tadzjiek is, kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat verzoeker met zijn verwijzing naar zijn etnische aanhorigheid niet kan volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij in zijn land en regio van herkomst zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd. Uit de beschikbare landeninformatie kan immers hoegenaamd niet worden afgeleid dat Tadzjiëken in Afghanistan op een veralgemeende en systematische wijze zouden worden onderworpen aan vervolging. Hoewel uit deze informatie blijkt dat er voor burgers in bepaalde regio's in Afghanistan, voornamelijk in door Tadzjiëken gedomineerde regio's in de noordoostelijke provincies van dit land zoals hoofdzakelijk Panjshir maar ook Baghlan, Takhar en Daykundi, een verhoogd risico is om te worden onderworpen aan bepaald mensenrechtenschendingen omwille van (gepercipieerde) associatie met het NRF, blijkt uit deze informatie geenszins dat dit risico in deze regio's, laat staan in de rest van Afghanistan zoals de centraal-oostelijk gelegen provincie waar verzoeker van afkomstig is, dermate hoog zou zijn dat dit op zich zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging louter omwille van het gegeven dat de betrokkene een Tadzjiek is. Dat dit risico niet zodanig hoog is, blijkt overigens uit het feit dat verzoeker het tijdens de administratieve procedure zelf het niet eens nodig achtte om zijn etnische aanhorigheid op te werpen als mogelijk probleem of mogelijke grond voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker louter omwille van het gegeven dat hij tot de Tadzjiekse etnie behoort een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Specifiek wat sjiitische Tadzjiëken betreft, blijkt uit de beschikbare informatie dat de meerderheid van de Tadzjiëken, die tussen de 25 en 30% van de Afghaanse bevolking uitmaken, soennitisch zijn en dat een klein aandeel van hen Imami sjiitisch is en dat deze

voornamelijk in het westen van Afghanistan, rond de stad Herat woont (COI Focus “*Afghanistan. De positie van niet-Hazara sjiitische minderheden na de val van de Afghaanse Republiek*”, 30 januari 2024, p. 11).

Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit kan besloten worden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden omwille van zijn origine en/of religie. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan vervolging dient te vrezen omwille van zijn Tadzjiekse origine en/of sjiitische religie.

2.3.7.5. Verzoeker betoogt verder dat hij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege zijn (gepercipieerde) ‘verwestering’.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada, als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten, ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘*civic space*’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijke middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en *up-to-date* informatie over het land te krijgen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 20), streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa’s maar de *de-facto*autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa’s dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa’s die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de-facto*autoriteit

weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-facto* talibanregering, evenals de provinciale *de-facto* regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de-facto* autoriteiten de zogenaamde 'moraliteitswet' aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek wordt geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van een gedragscode voor het MPVPV-personeel wordt uiteengezet. De voormelde wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten, zoals de verplichting voor vrouwen om niet naar vreemde mannen te kijken; evenals kledijvoorschriften voor vrouwen, bij voorkeur de *burka*, en voor mannen, zoals het verbod van westerse kapsels en het scheren van een baard, korter dan de voorgeschreven lengte. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet-bidden, het niet-deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren; het verbod op muziek afkomstig van bijeenkomsten of de woning en ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Voorts bepaalt de wet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 29, 35).

Lasten en ongefundeerde kritiek op de *de-facto* regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - nationale en internationale ngo's moeten hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, voor vrouwen is het verboden om voor VN-agentschappen te werken, universitaire scholing voor vrouwen is geschorst, schoonheidssalons moeten sluiten en het vieren van Valentijn moet worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

De *de-facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de-facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de-facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben volgens UNAMA bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat

legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023; EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van *de-facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis, wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties, en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 27).

Aankankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de-facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in

de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47).

Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het groot aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc* beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban, alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken, maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de-factoregering* en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen, die na de overname waren gevlucht, op om

terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben *de-facto*immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen, waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een *mullah* over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de-facto*autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel het geval kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Bronnen geven ook aan dat individuen, die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en er wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten,

gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina', kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

Gelet op de geboortedatum vastgesteld door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, waarbij rekening wordt gehouden met de minimumleeftijd, en verzoekers verklaringen dat hij Afghanistan twee maanden na de machtsovername verliet, blijkt dat verzoeker bijna meerderjarig was toen hij Afghanistan rond oktober 2021 verliet en aldus redelijkerwijze reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker nog maar net ongeveer twee jaar in België verblijft en dat hij verklaarde dat hij in Afghanistan naar school ging tot aan de negende graad, dat hij religieuze les volgde, nog steeds praktiserend moslim is en zich nog steeds van een tolk Pashtou bedient (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Zelfs indien zijn familie zich nog steeds in Iran zou bevinden, brengt verzoeker, een meerderjarige man, voorts ook geen concrete elementen aan die erop wijzen dat hij niet vertrouwd zou zijn met de heersende normen en verwachtingen in Afghanistan, ook al zijn deze intussen aangescherpt, of op z'n minst zich deze niet eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer.

Waar verzoeker ter terechtzitting toevoegt dat hij sinds vier maanden Nederlandse les volgt, graag de richting elektriciteit wil volgen, hier gelukkig is en de vrijheid heeft om te doen wat hij wil, hier familieleden heeft en een relatie heeft met de dochter van een achternicht, merkt de Raad op dat verzoeker geheel nalaat deze beweringen op enerlei wijze te staven. Evenmin toont hij hiermee concreet aan dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, noch wordt aannemelijk gemaakt dat zijn huidige levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van, of kan worden gepercipieerd als, een godsdienstige of politieke overtuiging, dan wel bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker nog verwijst naar de zeer strikte toepassing van de *sharia* door de taliban die haaks staat op de verworven Europese rechten en vrijheden, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Zijn voor het overige algemene betoog over zijn vrees als afvallige gezien te worden bij terugkeer naar Afghanistan kan niet anders doen besluiten. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden.

Zo verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar 's Raads rechtspraak, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad herhaalt verder dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

2.3.7.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.7.7. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Er kan noch uit de uiteenzetting in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal, waaronder de EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van november 2024 worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Ook de omstandigheid dat er sprake is van een 'falende staat' en dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er in dezen bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Waar verzoeker ook hier verwijst naar rechtspraak van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjsher.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de-facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de-facto* autoriteiten als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de-facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, "Afghanistan Country Focus", november 2024, p. 59: "In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between *de facto* Afghan forces and Pakistani forces."). Het UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Logar. Uit de landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

2.3.8.4. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de verwerende partij voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftientwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS